

Fw: GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI (5)

On Wednesday, November 20, 2013 6:33 AM, josip pecaric <pecaric@element.hr> wrote:

GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI (5)

Kaze se: POSRBICA GORI OD SRBINA. I doista na TV-u smo vidjeli kako vojnici uklanjaju lampione koji su natjerali u bijeg pokvarene cetnike, ove nase zeceve. I doista moramo priznati da su Srbi-zecevi u Oluji pobjegli od strasnih hrvatskih bojovnika.

Zecevi u Vukovaru pobjegli su od 3-4 lampiona koji su im se nasli na putu.

Zapravo, u pravu je Majstorovic kada kaze: **“Nisu htjeli ići s narodom”!**

Bojali su se “svog” naroda!!!

JP

1)

MARIJAN MAJSTORVIĆ: U VUKOVARU JE BILA JEDNA KOLONA

Iza laži stoje oni koji nikada nisu željeli slobodnu i nezavisnu hrvatsku državu - Jučer sam bio u Vukovaru. Vidio sam sve ono što se događalo. Vidio sa i ono što se nije događalo, a na čemu vladajući inzistiraju. No, pođimo redom. U Vukovaru je bila samo jedna kolona. U toj koloni je bilo između 120.000 i 150.000 ljudi. Hodala je od Bolnice od 10 sati i 5 minuta, pa sve iza 13 sati do groblja se održavala misa za poginule hrvatske branitelje i poginule civile u agresorskom ratu Srbije, Crne Gore, JNA i pobunjenih hrvatskih Srba. Kolona je krenula nakon sviranja hrvatske himne Lijepa naša domovino... Povelili su je tamošnji sudionici potpuno spontano. U njoj su se satima kretali „obični ljudi“, mladi, stari, žene, djeca, muškarci, generali HV-a, političari, gospodarstvenici, obrtnici, seljaci, radnici...

Hrvatski branitelji su nosili zastave svojih ratnih postrojbi. Ljudi su nosili hrvatske zastave, zastave pobjedničkih brigada iz Domovinskoga rata, kao i zastave veteranskih brigada. Bilo je i transparenta koji su poručivali nenarodnoj vlasti da je nepravedna prema hrvatskome Vukovaru zbog nasilnoga i protuustavnog nametanja ćirilice. Neki su transparenti poručivali vlasti da je to nepošteno. Na balkonu jedne kuće je na ćirilici pisalo: Zoki, dođi na kafu! Dolje je pisalo: Kafa 30 kuna! Vratimo se koloni. Bila je samo jedna određenom trasom koju je osiguravalo mnoštvo policajaca. Uglavnom su stajala po dva policajca ili jedan policajac i jedna policajka. Među policajcima bilo je i Hrvata i Srba. Kolona je trajala preko tri sata. Nitko nije vikao. Nitko nije galamio. Bila je dostojanstvena.

Nisu htjeli ići s narodom

A gdje su bili oni iz vlasti? Pa bili su tamo gdje su i došli u skupocjenim limuzinama – u dvorištu Bolnice. A zašto? Zato jer su tako htjeli. Oni nisu prvi krenuli – na čelu kolone. A mogli su. A poslije nisu htjeli ići u koloni cijelih sat i pol, jer su bili povrijeđeni što nisu bili na čelu kolone. A mogli su. Jer ako su u prvih sat i pol u koloni bili i vukovarsko-srijemski župan Božo Galić, i zagrebački

gradonačelnik Milan Bandić, i trojica zapovjednika Vukovara Tomislav Merčep (u kolicima), Mile Dedaković (u kolicima) i Branko Borković, i haaški uznici Mladen Markač i Ante Gotovina, i general Ivan Čermak, i pjevač Marko Perković Thompson i preko stotinu tisuća mnogih drugih poznatih i nepoznatih u vojnoj, policijskoj odori, svakako da su se koloni mogli i trebali priključiti i vladajući. Mogli su, a nisu. Ponavljam, bili su povrijeđeni. Nisu htjeli ići s narodom, nego su jedino htjeli ići ispred naroda.

Zaustavite kolonu i vratite se na početni položaj!

No, nakon dugotrajnog čekanja u dvorištu Bolnice, hrvatski predsjednik Ivo Josipović, predsjednik Sabora Josip Leko, predsjednik Vlade Zoran Milanović sa svojim ministrima, vukovarski gradonačelnik Željko Sabo, saborska zastupnica Jadranka Kosor i drugi ipak su krenuli za kolonom. Sat i pol su čekali i onda krenuli... Krenuli i odjednom stali. Uz njih su bili novinari i čuvari-zaštitari.

Naroda nije bilo.

On je išao u koloni preko tri sata i nitko mu nije trebao povesti kolonu. Tada je Josipović rekao Milanoviću da naredi ministru policije Ranku Ostojiću da zaustave tu političarsku kolonu. Ostojić je pozvao svoga podređenog, koji je uzviknuo: Zaustavite kolonu i vratite se na početni položaj! Kolona je stala. Novinari su navalili prema Josipoviću i ostalim političarima. Zaštitari su odgurnuli novinare na „pristojnu udaljenost“. Između Josipovića, Milanovića i Leke započelo je užurbano konzultiranje. Nakon minutu i pol novinari su pozvani da poslušaju izjave ove trojice čelnika. Josipović je govorio o „opstrukciji“, Leko je izrekao nekoliko banalnih riječi, dok je Milanović spominjao neku utakmicu. Blicevi su stali, vladajuća trojka se počela povlačiti na „početni položaj. Gradonačelnik Sabo izgledao je skamenjen, ministar branitelja Predrag Matić ukočen, jedino je ministar obrane Ante Kotromanović izgledao kao čovjek koji ne zna o čemu se radi. U pozadini su s noge na nogu prebacivao prenervozni ministar športa Željko Jovanović. Jadranka Kosor se našla u neugodnoj situaciji i šetala se od jedne do druge strane gomile okružene zaštitarima. Bila je tako blizu Partije, a Partija ju još ne prihvaća.

Nervozna Anka Bilić Keserović

Nakon toga su se Josipović i kompanija povukli. Nikomu nisu rekli kuda idu. Anka Bilić Keserović je bila blijeda kao krpa. Mobitel joj se užario i stalno je bila u kontaktu s „bazom“ na Prisavlju. Bio je tu i Drago Hedl. Tražio me pomoć gdje se nalazi zahod. Kasnije smo čuli da su „uvrijeđeni“ i „povrijeđeni“ u skupocjenim crnim limuzinama odjurili na Ovčaru. Čuli smo da su na Ovčari bili i čelnici srpske manjine Milorad Pupovac i Veljko Džakula. Bila je to dodatna provokacija. Dodatno dolijevanje soli na vukovarsku ranu.

Na svetoj misi đakovačko-osječki nadbiskup mons. Đuro Hranić ponovio je kako sadašnja vlast ne vodi hrvatsku politiku. Nasilno i protuustavno postavljanje ćirilčnih ploča u tom gradu nazvao je „razaranjem kricima mržnje“. Simbolično je rekao kako riječi i slova u „imaju u ovome gradu svoju prošlost i svoju sadašnjost“, koju Josipović i Milanović ne žele čuti. „Tako su na jednoj ploči dvije različite povijesti grada, na jednoj ploči dvije različite vizije sadašnjosti, to su na jednoj ploči dvije različite budućnosti. Vukovar je samo jedan! Ipak, na toj ploči, u ovome gradu, ima

mjesta za sve. Kad ne bi bilo tako, onda ne bi imala smisla žrtva koju su podnijeli naši mrtvi. Njihova je žrtva, njihova smrt za drugoga, odsjaj one Kristove smrti, u kojoj je pokazao ljubav prema prijatelju i neprijatelju. Žrtve rata u ovome gradu pale su da bi svi u njemu mogli živjeti! To je ono što vjeruje kršćanin“, rekao je nadbiskup Hranić. Rekao, ali ga povrijeđeni čelnici vlasti nisu ni čuli, a ni htjeli čuti. Oni su s Pupovcem i Džakulom otišli dalje u širenju svojih laži.

Tvornica laži na Prisavlju

Još smo bili u Vukovaru dok je očita suvremena tvornica laži – Hrvatski radio (HRT nismo gledali) – izravno odaslala nove otrovne strjelice s Pantovčaka, odakle se javio predsjednik Josipović. Iz njega su siktale riječi pune bijesa, žuči, ali laži. Govorio je ono što nije istina. Lagao je da su u Vukovaru bile dvije kolone. Lagao je da mu je netko priječio da ide u koloni sjećanja. Iste laži ponavljali su Milanović, pa čak i dezorijetirani Leko. Zato oni ljudi, koji nisu tamo bili na licu mjesta, a slušali su i gledali što im servira tvornica laži na Prisavlju, nisu znali što se to stvarno događa u Vukovaru. Većina je nenamjerno povjerovala u tu laž.

Posebna priča oko pranja mozga jadnim Hrvatima mogla se sadgledati danas, u ponedjeljak dan kasnije. Nastupilo je pravo vrijeme iz vremena rušenja Hrvatskoga proljeća i pranja mozga lažima i izmišljotinama. Na Radiju Sljemenu organizirana je kontakt emisija u kojoj su gledatelji mogli iznositi svoje mišljenje. Voditeljica je neprofesionalno navlačila na svoj mlin u širenju laži o tzv. dvjema kolonama. U eter su se javljali SDP-ovi i HNS-ovi aktivisti i optuživali HDZ i Tomislava Karamarka. U Saboru se dogodio neviđeni teror nad slobodnomislećim ljudima. Račanova Partija je u prvi ešalon pogurnula skojevca Igora Dragovana, istoga onog koji je u američkome Veleposlanstvu cinkao prof. Zdravka Tomca Amerikancima, koji je u maniri nacrnjega razdoblja jugoslavenske države bez ikakvih argumenata napao sabornike HDZ-a i HSP-a. Posebno je zanimljivo slušati vijesti HR-a i gledati vijesti na HRT-u gdje se također vratilo vrijeme 30 do 40 godina unatrag. Čitaju se vijesti i poruke onih komsomolaca koji javno osuđuju Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara, HDZ, Tomislav Karamarko. Daje se mogućnost da pljuje po hrvatskim svetinjama svakomu onome tko ne voli Hrvatsku, tko nije za slobodnu hrvatsku državu.

Marijan Majstorović

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/aktualno/9121-u-vukovaru-je-bila-jedna-kolona>

2)

Utorak, 19 Studeni 2013

MONS. VLADO KOŠIĆ, BISKUP SISAČKI

**HOMILIJA NA MISI ZADUŠNICI ZA UBIJENE I NESTALE ŽRTVE IZ
„BOROVO COMMERCA”**

CRKVA GOSPE LURDSKE U VUKOVARU, 19. STUDENOGA 2013.

Poštovani i dragi župniče ove župe fra Vjenceslave Janjiću, mons. Marko Cvitkušiću, draga braćo svećenici, poštovani članovi obitelji poginulih i nestalih vukovarskih i hrvatskih branitelja, poštovana Udruga roditelja i obitelji zarobljenih i nasilno odvedenih hrvatskih branitelja „Vukovarske majke“, poštovani hrvatski branitelji, poštovani nositelji raznih službi u odgovornosti za ovaj lijepi grad Vukovar i milu nam domovinu Hrvatsku, dragi vjernici!

Danas, ovdje u crkvi Gospe Fatimske u vukovarskom Borovom Naselju slavimo ovu Misu zadušnicu za sve ubijene i nestale žrtve iz nekadašnje zgrade „Borovo Commerce“-a, u kojoj je bio odjel vukovarske ratne bolnice. Misi je prethodio program odavanja počasti žrtvama pod nazivom „Žrtva Borova Naselja za Domovinu“, što ste mnogi učinili i križnim putem – kolonom sjećanja Ulicom Blage Zadre i Trpinjskom cestom do župne crkve. No, za nas kršćane sveta Misa vrhunac je svakog pijeteta koji možemo dati našim najmilijima i izraz najveće ljubavi i brige za našu Domovinu i sve njezine stanovnike jer u njoj susrećemo samog Sina Božjega Isusa Krista, našega Gospodina, koji je za sve nas, ljude, dao svoj život na križu, a u slavlju svete Euharistije on nam u otajstvu dariva plod te žrtve, svu svoju ljubav, i kao uskrsnuli Gospodin i nama – u svojoj Riječi i u svetoj Pričesti – daje Duha Svetoga po kojemu i mi postajemo sposobni nadvladati svaku patnju, pa i samu smrt, da bismo s njime prispjeli u slavu Boga Oca, kojemu želimo i sada i uvijek dati svaku hvalu i čast, da bismo bili zajedno, i sa svima živima i s našim preminulima i poginulima, pronositelji i dionici slave Bogu Trojedinome.

Bog nam je progovorio u svojoj Riječi.

Čuli smo u prvom čitanju, kako Židovi koje je Bog čudesno izveo iz egipatskoga ropstva mrmljaju protiv Mojsija i Arona. Zapravo bune se protiv samoga Boga jer u pustinji im je doista teško, pa se sjećaju kako su u Egiptu, premda robovi, imali pune „lonce s mesom i jeli kruha do mile volje“ (Izl 16,3). Tu njihovu muku Gospodin predusreće svojim darom prepelica i manom – koji su oni zvali „kruh s neba“, kako nam to svjedoči Evanđelje – što su ujutro mogli skupljati po pustinji. To su jeli te nisu pomrli, kako su se pribojavali. No, što je poruka ovog događaja? Narod je više negoli kruha gladan slobode. To su doduše Židovi na početku znali i borili su se za to da izađu iz zemlje ropstva, ali kad su došli u pustinju, ogladnjeli i ožednjeli, spopala ih je napast: vratiti se ponovno u ropstvo, koje im je izgledalo ljepše i bolje negoli ovakva sloboda koje su se bojali.

Draga braćo i sestre, i mi bismo mogli opaziti slično ponašanje u našem hrvatskom narodu. Teško smo stekli slobodu: prije 22 godine naši su mladići i djevojke, muškarci i žene, pa čak i djeca i starci, hrabro branili Domovinu, branili Vukovar, branili i moj Sisak i Petrinju, Hrvatsku Kostajnicu i Glinu, naš Gospić, Slunj, Karlovac, Dubrovnik, Zadar i Šibenik, Pakrac, Novsku, Slavonski Brod i Osijek, Vinkovce i, ponovno spominjem grad u kojem smo, grad koji bi trebao svakom hrvatskom čovjeku uvijek kad ga spomene izazvati najveće poštovanje, zahvalnost i probuditi ponos – to je Vukovar! Kako je nekoć davne 1566. moj Nikola Šubić Zrinski – kažem „moj“ jer on je rođen 1508. u Zrinu koji je u mojoj biskupiji – branio Siget i sa svojim junacima izginuo, ali i zadržao tursku silu da nije više, premda je osvojila grad, mogla oslabljena nastaviti osvajanje prema Beču, tako je i 1991. Vukovar zadržao srpsku silu da ne pokori čitavu nam domovinu Hrvatsku. Nije samo Vukovar gorio te jeseni 1991., gorjela je čitava Domovina, i to u svim

naprojenim gradovima, ali Vukovar je podnio najveću žrtvu. Pa premda je to ogromna tragedija koja je snašla ovaj grad, mi smo danas, a bit ćemo dok je svijeta i vijeka – do vijeka! – beskrajno ponosni na sve vas, dragi Vukovarci, dragi branitelji Vukovara iz čitave Hrvatske jer ste pokazali neizmjereno veliko srce, ljubav do neba za svoju Domovinu, prihvaćanje nošenja križa, spremnost na žrtvu, pa i do polaganja života za Domovinu. Stoga, i jučerašnja kolona sjećanja i ovo današnje obilježavanje žrtve Vukovara u svim našim ljudima, Hrvatima i Hrvaticama, u svim stanovnicima Lijepe naše treba probuditi želju da i mi tako ljubimo Domovinu da smo spremni za nju trpjeti – pa za nju i život dati.

A gdje smo danas, braćo i sestre? Nikomu nije teško ustanoviti da smo danas, 22 godine od vukovarske tragedije, i 18 godina poslije oslobađanja Domovine – u pustinji, u teškoj pustinji i duha i volje i nevolje. Kao da vidim Hrvate kako oni mrmljaju ne protiv Mojsija i Arona, već protiv Boga, koji nas je doduše izveo čudesno iz ropstva jugoslavensko-komunističkoga, ali mi još nismo udahnuili punim plućima slobodu za koju su poginuli najbolji naši sinovi i kćeri, tako da mnogi – i obični mali ljudi, što se veli, i ljudi na položajima – čeznu za „loncima egipatskim“ tj. za prije dvadeset godina propalom zajednicom umjetnoga „bratstva i jedinstva svih naroda i narodnosti“. Bog nam daje znakove svoje ljubavi i spašava da ne izginemo u toj pustinji, koju mnogi svim sredstvima šire i nastoje rasprostraniti što više ubacujući u duše ljudi još više nemira, tjeskobe i strepnji, ali mi još nismo izašli iz nje. Naša zemlja obećanja, zemlja spokoja u kojoj „teče med i mlijeko“ nikako da nam se ukaže, nikako da u nju stignemo. Možda bi bilo dobro podsjetiti kako je izabrani židovski narod iz Egipta morao kroz pustinju hodati punih 40 godina! Bog nije dozvolio da ljudi ropskih navika i ropskoga mentaliteta uđu u zemlju obećanja. Koliko još Hrvatima treba da već jednom raskrste s ropskom prošlošću i počnu svoj život, i kao pojedinci i kao zajednica, graditi na novim temeljima slobode i neovisnosti – i to ne tek od natruha raznih ideologija, nego prije svega na temeljima unutarnje slobode i unutarnje čistoće duše? Kako je lijepa rečenica koju je rekao ovih dana general Ante Gotovina, na pitanje kako mu izgleda ova godina slobode: „Ja sam uvijek bio slobodan“! Božji ljudi su uvijek slobodni, uvijek uspravni, svjesni da samo čine što je njihova dužnost, u čistoći savjesti i u miru duše ne daju se pokolebati ni u kakvim vanjskim nevoljama. Ako je prošlo 20 godina, u usporedbi sa Židovima, čini se da treba proći još toliko vremena, da bismo konačno došli u neko normalno stanje slobode i mira, lišeno laži i zavodjenja, krivih obećanja i neispunjenih želja. Mnogi se doista naši ljudi još uvijek okreću radije gledajući prema ropstvu negoli prema slobodi. Mi, dakako, kao vjernici moramo gledati prema svima s ljubavlju, mi moramo širiti prostore opraštanja i pomirenja, ali uvijek me ispunja čuđenjem kad nam o tome govore oni koji ne vjeruju, poučavajući nas vjernike što bismo i kako to trebali činiti. Znam, svakako, ovo: opraštati nas je učio naš Gospodin, i to moramo, pa ne znam koliko veliku uvredu nam drugi nanijeli, ali nitko, a najmanje naš Gospodin, ne traži da kao nojevi zabijemo glavu u pijesak i ne vidimo istinu. Ta on je rekao: „Istina će vas osloboditi!“ (Iv 8,32) Pa bila ne znam kako teška i tvrda istina, ona je temelj svake obnove. Nju moramo moći vidjeti i Hrvati i Srbi u Vukovaru, Francuzi i Nijemci, članovi EU i UN-a! Svi! Bez istine neće biti sreće ni napretka, ni iskrenog oprosta ni trajnog pomirenja. I veoma je važno da se upravo tako ujedinitimo i oni koji su trpjeli zlo i oni koji su ga činili: da svi priznamo stvarnu i jednu jedinu

dogođenu istinu! Nema više istina, istina je samo jedna!

U poslanici Efežanima sv. Pavao nas poziva na jedinstvo i ljubav. Jedino ujedinjeni u istini možemo živjeti u ljubavi (usp. Ef 4,1-6). Najprije mi, katolici i Hrvati, jedni s drugima, a onda i s drugim vjernicima i narodima. Nakon prekrasnih poticaja o jedinstvu i ljubavi sv. Pavao progovara u ovom čitanju i o poganima koji žive „u ispraznosti pameti, zamračena uma, udaljeni od života Božjega, sve zbog neznanja koje je u njima“ (Ef 4,17-18), ali dodaje i: „zbog okorjelosti srca njihova“ (Ef 4,18). Tvrdoća odnosno okorjelost srca znači inat, ustrajnost u svome, bez obzira na argumente, vlastito viđenje stvari premda su svi razlozi na suprotnoj strani. Ustrajati u tvrdnji da je tama svjetlo, a svjetlo tama – tvrdoća je, okorjelost srca. To je pogansko a ne kršćansko gledanje. Molimo Gospodina da nas i sve ljude od takvog stava oslobodi.

Isus nam u Evandelju pristupa kao uskrsnuti Pobjednik. Dok su učenici još tužni i ne shvaćajući što se to dogodilo odlaze iz Jeruzalema, on im se pridružuje na putu. „Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima“ (Lk 24,16), tvrdi evanđelist Luka. Premda oni ne vide dobro, misle da Gospodin ne razumije stvari pa ga nazivaju strancem kad mu kažu: „Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?“ (ib., 18) Tu vidimo tu izvrnutu optiku, krivo gledanje na stvari. Oni ne znaju, ali – nisu tvrda srca, daju se poučiti. I Gospodin ih poučava. Polako, ali u njima sve više gori srce, sve više se u njima budi nada, oni su sve radosniji, oni – vjeruju. Ali do vjere su došli tako što su najprije iznijeli svoju tugu, ali i potom svoja razočaranja, svoju nemoć – i nevjeru tako da ih Isus mora ukoriti: „o bezumni i srca spora da ne vjerujete!“ (ib., 25) i onda slijedi najvažnija riječ Gospodinova: „nije li trebalo da Krist sve to pretrpi i tako uđe u svoju slavu!?“ (ib., 26). U tim je riječima sažet sav smisao koji Gospodin vidi, a oni ne vide, ali po njegovom kazivanju i njegovoj blizini, po njegovoj ljubavi i na kraju – po daru presvete Euharistije, u lomljenju kruha, njima se otvaraju oči! Oni vjeruju, oni su sad promijenjeni, oni od klonulih ljudi koji odlaze iz Jeruzalema sada postaju poletni ljudi koji trče natrag u Jeruzalem.

I mi braćo i sestre, spoznajmo: „nije li trebalo“ da se sve to dogodi? Sva ta i poniženja, i progonstvo, i strah, toliki zločini i zlodjela – razaranja duša i mučenja tijela, rušenja crkava i kuća? Tako je Krist bio raspet i umro. U Vukovaru. Ali je i uskrsnuo, i u Vukovaru i u Hrvatskoj. Tu istinu uvidimo i ponosno živimo. Novi. Uskrsnuti. Amen.

3)

Uspostavljena je Nagrada Ujedinjenih naroda za politički najgluplji narod na svijetu

(Piše: dr. sc. Stijepo Mijović Kočan)

„Prvi hrvatski ustav napisan je ćirilicom“

U Ujedinjenim narodima u New Yorku, a nakon jučerašnjega dana (18. 11. 2013.), prigodno osnovana skupina političkih umnika, a na poticaj Man Ki Muna, generalnoga sekretara UN-a, uspostavila je nagradu za politički najgluplji narod na svijetu, koja može nositi naziv „Zoran Milanović“, ako Hrvatski državni sabor tako odluči.

Hrvati imaju možda najviše mogućnosti i najviše zasluga da budu prvi, a moguće i jedini dobitnici te svjetski značajne nagrade. Evo nekih:

1. Još u 10. stoljeću ubili su svojega kralja, razgrabili vlastito kraljevstvo, a namah zatim tražili podaništvo tuđih kraljeva.

2. Trajalo je to podaništvo pod strancima nekih tisuću i sto godina, a onda su, u krvi i doista junački, izborili vlastitu državu; niti za dvadeset godina hrvatski političari dopustili su vlastitim lupežima da je temeljito opljačkaju i svedu narod na prosjački štap.

3. Prvi hrvatski ustav, Statut Poljičke Republike, pisan je, u 15. stoljeću, „našim pismom“, kako stoji u njemu, a to je bosančica ili hrvatska ćirilica kojom je napisana sva tadašnja katolička literatura u Bosni, otkud Poljičani, iz doline rijeke Rame, uglavnom i dođoše; u njemu se, u članku 88., poljički narod poziva „na sklad i na mir i na bractvo i jedinstvo kako je svagda bilo“, a odnosi se to – naravno – na prilike unutar te malene kneževine te na zajedništvo plemstva (tzv. didića) i puka. Suvremeni hrvatski političari uspjeli su taj politički i moralno golem kapital hrvatske političke misli upropastiti tako da su narod razjedinili, njegovo bratstvo preokrenuli u to da „brat brata za grkljan hvata“, a jedinstvo pretvorili u neslogu i nejedinstvo do te mjere da se na dan kada su srpski šovinisti, pod zastavom njihove ćirilice (jer ona je, sa stanovitim razlikama, pismo više slavenskih naroda!), pjevali „bit će mesa klat ćemo Hrvate“ u gradu Vukovaru koji je naša suza i naš ponos podjednako – dakle tu su i tada su ti hrvatski političari – uspjeli vlastiti narod osramotiti pred cijelim svijetom i natjerati ga da mrzi ćirilicu, a ne srpske koljače i šoviniste te vlastite izdajnike i barbačepe.

4. Za Vukovarce je ćirilica (ona srpskih koljača i šovinista, ne i srpska!) isto, što i „bit će mesa klat ćemo Hrvate“ koje su doista, ne samo tada i ne samo tu, i poklali, a hrvatski su suvremeni političari stoga Vukovarcima – po sili zakona i uz novo prolijevanje nevine hrvatske krvi, nametnuli tu i takvu ćirilicu na „dvojezičnim natpisima“, ne obavivši ono što je prije toga bilo neophodno:

a) da utvrde zašto je u Vukovaru „više glasača nego stanovnika“ i jesu li ti glasači bivši šovinistički koljači koji u Vukovar dolaze samo glasovati te

b) da zahtijevaju od „srpske strane“ otkriti gdje su kosti tisuću i više još neotkrivenih žrtava klanja u Vukovaru i drugdje, među kojima navodno ima i onih srpskih, pa da tek nakon toga s napaćenim narodom porazgovaraju o poštivanju zakona i „dvojezičnim pločama“.

5. Razloga da Hrvati dobiju nagradu UN-a za političku glupost ima mnogo, ali evo samo još jednoga povijesnog i jednoga suvremenog.

Povijesni: Dok su pametni Srbi izbjegavali sukobe s moćnijim osmanlijskim osvajačima i postali ustaše - dizali ustanke – tek kada su turski osvajači onemoćali, glupi Hrvati su izginuli u brojnim bitkama s njima, premda znajući da su vojno slabiji, pa – iako ih je bilo „koliko i Engleza“, danas su pred nestankom, a kad su konačno 1593. pod Siskom, s drugim Europljanima, ali pod vodstvom hrvatskoga bana Tome Bakača, porazili tursku vojsku (koju je vodio – također Hrvat, paša Predojević!) - tu slavnu bitku koja je konačno zaustavila turska osvajanja Europe - zametnuli su u zaborav, a ep kojim je taj boj opjevan (*Opsedenje i poboj sisečki*) zabranili i generacije čak obrazovanih

Hrvata o njemu pojma nemaju, ne znaju niti da postoji - jer je bio napisan hrvatskim jezikom, ali dijalektom koji nije bio ujedno i srpski. Sve to u ime interesa drugih stranih osvajača (Beča).

Suvremeni: Nakon godina i godina ponižavanja, dodvoravanja, prilagođavanja, odustajanja od samih sebe...dan nakon primanja Hrvatske u današnju Euniju, Hrvati, točnije predsjednik njihove vlade, navlači na sebe bijes Europe nastojeći joj podvaliti i prevariti je... Stoga se i predlaže da ta svjetska nagrada za glupost - i u hrvatskoj vladi i u Vukovaru i uopće – bude nazvana „Zoran Milanović“.

Dobro, ali zašto bi onda svi Hrvati bili nagrađeni za političku glupost, ako je samo predsjednik za to zaslužan?

Bože, kojega li pitanja; pa zar ga nije narod birao!? Kakvi su mu političari, takav je – u konačnu računu - cijeli narod.

Slično je, kažu mi, bilo i u Južnoj Koreji, još i gore – bogati su se baškarili a siromasi jeli žohare...

Onda je došao – opet mi kažu – general Park, četvrtinu sunarodnjaka pobio...i danas je ta Koreja jedna od gospodarski vodećih sila svijeta, premda teritorijalno malena... Nadam se da časni hrvatski generali nikoga neće pobiti, premda – iskreno – baš i ne znam kako se drugačije osloboditi tolikih lupeža i tolikih glupana. Kako spriječiti pogubne političke odluke, kako onima drugima oduzeti sve pokradeno, a dati im lopate u šake?! Možda nam se lampica upali kada nam doista dodijele nagradu za politički najgluplji narod na svijetu... (Znači, i Vi vjerujete da je sve ovo ovdje napisano samo satira!?)

4)

HRVATSKI NAVIJAČI SKANDIRALI 'VUKOVAR' I 'GOTOVINA' UOČI UTAKMICE S ISLANDOM

Prije kvalifikacijske utakmice za Svjetsko prvenstvo između nogometnih reprezentacija Hrvatske i Islanda, prva je na Jelačićev trg došla skupina navijača iz Babine grebe skandirajući Vukovar i Ante Gotovina.

•□□□□□□□ Autor: **A. R.**

•□□□□□□□ Dnevno.hr, **19. studenog 2013.**

ŠIMUNIĆ UZEO MIKROFON U RUKE I S PUBLIKOM PJEVAO 'U BOJ, U BOJ!'

Josip Šimunić zapjevao!

Nakon utakmice, dobrih petnaestak minuta, na teren je izašao Josip Šimunić s mikrofonom u ruci.

Došao je pred pune tribine i rekao:

- Ovo sam uvijek htio napraviti:
- U boj, u boj, viknuo je Šimunić. Orio je njegov glas preko razglasa:
- Za narod svoj, uzvratila je publika.

I tako nekoliko puta.

Onda je viknuo:

- Za dom!
- Spremni, uzvratila je publika.

I tako nekoliko puta.

•••••••••• Autor: K. K.

•••••••••• Dnevno.hr, 19. studenog 2013.

5)

KAKVU TO IGRU IGRAŠ MILORADE? PUPOVAC POZVAO NA MINUTU ŠUTNJE U SABORU

Međutim, ako malo detaljnije razmislimo o svemu, da je sve bilo po protokolu zar to ne bi bilo još nepoštenije prema onima koji su svoje živote dali za Vukovar, a i one koji su se krvavo borili za sve nas. Kako bi se tek onda osjećali vukovarski dječaci koji su sa samo 16 godina bili spremni uzeti pušku i posvjedočiti strahotama koje mi uopće ne možemo pojmiti dok su neki drugi, nećemo ih imenovati, te dane kratili građenjem svoje karijere bez pomisli da stanu na prve crte obrane. Predsjednik Srpskog narodnog vijeća i potpredsjednik SDSS-a Milorad Pupovac u ponedjeljak je u sklopu državnoga izaslanstva, odlučio dati počast žrtvama ubijenima na Ovčari 1991. godine. Iako je Pupovac godinama odbijao doći u Vukovar, sada je odjednom pun suosjećanja i milosti za hrvatske žrtve.

A pun je i Pupovac komentara o jučerašnjem danu što je pogotovo teško za slušati. Tako se uhvatio diskutirati razmjere vukovarske nesreće na svoj karakterističan demagoško-isprazni način: "Na veliku vukovarsku nesreću, ovo je još jedna nesreća. Treba učiniti sve da se to više nikada ne ponovi". Napomenuo je da se Vukovar kao mjesto pijeteta "pretvara u mjesto političkih obračuna", ali zaboravio je naglasiti da je i on jedan od političkih krojača jučerašnje podjele. Možemo se složiti da dvije kolone nisu najsretnije rješenje, možda su se razlike trebale zaboraviti jer zbog previranja 'vukovarske' i 'nevukovarske' Hrvatske tragične žrtve iz 1991. godine zaista su pale u drugi plan. Međutim, ako malo detaljnije razmislimo o svemu, da je sve bilo po protokolu zar to ne bi bilo još nepoštenije prema onima koji su svoje živote dali za Vukovar, a i one koji su se krvavo borili z

6)

Dr. M. Marušić: Ljubav u doba referenduma i komunizam u doba nenasilja

••••••••••

Portal HKV-a, 19 studenoga 2013

MRŽNJA, PRIJEZIR, VERBALNI TEROR

Hrvatska koalicijska vlada lijevoga centra predvođena SDP-om i HNS-om demokratski je izabrana, ali svjetonazorski i po načinu vladavine nije se

makla iz davnih, mračnih komunističkih vremena. I u demokraciji je zadržala mentalitet diktature, a time i nedemokraciju, navike ignoriranja želja svojih sugrađana i međunarodne zajednice, neobjektivan i neznanstven pristup Prirodi, društvu, ljudima i povijesti, netrpeljivost prema svakome drukčijem mišljenju i stavu, socijalnu neosjetljivost, lažljivost i aroganciju.

Razlika je samo to što danas nema mogućnost fizičkoga, moralnog i političkog nasilja kao nekada. Ta slika suživota komunističkoga mentaliteta na vlasti, a bez mogućnosti fizičkih progona, likvidacija, zatvaranja, pa čak i formalne političke osude, ali uz mogućnost političkih smjena i čistki, u povijesti čovječanstva nije poznata; prvi se put pojavljuje u Hrvatskoj. Slika je smiješna kad gledamo kako se naša današnja vlast muči prikriti svoj vlastiti mentalitet, a neugodna kad vidimo kako to radi.

Tu originalnu pojavu 21. stoljeća ilustrira i dokazuje mnogo primjera, prije svega lex Perković, koji uz aroganciju i nepoštenje, 'udbaštvo' i manipuliranje ustavom, odiše i umnom zaostalošću: promjena potpisanoga zakona tri dana prije ulaska u Europsku uniju i nakon ratifikacije njemačkoga parlamenta koji je hrvatski pristup zadnji ratificirao.

Ilustrativan primjer Željka Jovanovića

Vrlo je ilustrativno i ponašanje ministra Željka Jovanovića, kojemu je Ustavni sud triput ukinuo odluke (za ukidanje hrvatskoga i nametanje **Komunistička slika suživota komunističkoga mentaliteta na vlasti, a bez mogućnosti fizičkih progona, likvidacija, zatvaranja, pa čak i formalne političke osude, ali uz mogućnost političkih smjena i čistki, u povijesti čovječanstva nije poznata; prvi se put pojavljuje u Hrvatskoj. Slika je smiješna kad gledamo kako se naša današnja vlast muči prikriti svoj vlastiti mentalitet, a neugodna kad vidimo kako to radi.** novosadskoga pravopisa još nije, ali hoće), no on za to ne mari i u sva je tri slučaja podučavao taj isti Ustavni sud da je sud u krivu, a on u pravu; na kraju je nelegalno i nedemokratski izigrao sve tri presude.

Primjera ima još bezbroj (otpuštanja i smjenjivanja, zapošljavanja i imenovanja, nastavljanje s bezobzirnom rastrošnošću, vrijeđanje većinskih i manjinskih skupina i pojedinaca, strašne riječi u Saboru, a područje ekonomije i standarda da i ne spominjem).

Aktualan je slučaj referenduma i referendumskoga pitanja o braku. To je pitanje jako, jako važno. No ne smije se zaboraviti da lex Perković nije riješen, a on je gotovo jednako važan, ali k tome i jako smiješan: treba čekati i dočekati 1. siječnja 2014. i zabavljati se gledajući kako nepokolebljivo njemačko pravosuđe kuca Vladi na vrata dok ona, još na skijanju u inozemstvu, misli da su to Sveta Tri Kralja.

Frakcije

Bez mogućnosti fizičke represije, komunisti su rješenje našli u mržnji, prijeziru i verbalnome teroru, a služe se lažima i prijevarama. I tužno je i smiješno gledati ih kako se muče bez zaplijenjenih njemačkih pištolja, Udbe i neupitnih plenumskih platforma. Najprije su se raspodijelili u nekoliko stranaka. Oni poštteni ostali su u Komunističkoj partiji, koje međutim nema otkad je umro Stipe Šušteršič.

Manje obrazovani, a jako vjerni prešli su u SDP – da toj stranci sad ne pišem oba puna imena (u drugom se ispravno zove Partija). Više obrazovani, a manje vjerni otišli su u HDZ, kamo – zna se. Osrednji su postali liberali, a tašti su se okupili u HNS-u. Potonji misle da nisu komunisti i vjeruju da su bolji od svih drugih i u svemu.

No slabo im ide pa su postali nervozni; zato su se okrenuli svojem samopripisanome elitizmu, a on ih vodi u banalnosti poput salonskoga komunizma i razularenoga liberalizma. Tako su dva zastupnika HNS-a u studenome 2013., u raspravi o referendumu o ustavnoj definiciji braka, u Saboru izrekli sljedeće izjave. Goran Beus Richembergh: 'U želucu mi je zlo što moram sudjelovati u nečem što na koncu znači legitimiranje jednog opasnog pokreta'. Igor Kolman: 'Sad se vidi kako je nastao taj prljavi pokret.'

Mnoga je toga đavoljega podrijetla

Pritom su oba mislili na građansku udrugu 'U ime obitelji'. Ta se udruga sastoji od skupine ljudi obaju spolova, koji do sada u javnosti nisu izgovorili ni jednu ružnu riječ i koji su za svoju ideju o referendumu ***Etikete*** *Tko je ikada u demokratskoj Hrvatskoj bilo koju skupinu građana ili pojedinca javno nazvao prljavim i opasnim? Najružnije čega se sjećam je da je jedna skupina od oko 200.000 ljudi nazvana kriminalnom organizacijom i da su dva pojedinca pozvana da stanu pred zrcalo i pljunu u svoju sliku. A mnogo se puta dogodilo da se barem polovicu stanovnika jedne države (svoje, naše!), nazivalo militantnom, zatucanom, agresivnom i primitivnom – manjinom.* u zakonskome roku prikupili 750.000 potpisa hrvatskih građana. Koji i kakvi su to ljudi koji 17 posto građana svoje domovine nazovu prljavima i opasnim?

S tim da je to tek početak; s obzirom na to koliko u Hrvatskoj ima pametnih i poštenih, zdravih i normalnih ljudi, taj će broj 'prljavih i opasnih ljudi' na referendumu dosegnuti – kažite sami, a ja mislim – više od polovine ukupnoga stanovništva.

Tko je ikada u demokratskoj Hrvatskoj bilo koju skupinu građana ili pojedinca javno nazvao prljavim i opasnim? Najružnije čega se sjećam je da je jedna skupina od oko 200.000 ljudi nazvana kriminalnom organizacijom i da su dva pojedinca pozvana da stanu pred zrcalo i pljunu u svoju sliku. A mnogo se

puta dogodilo da se barem polovicu stanovnika jedne države (svoje, naše!), nazivalo militantnom, zatucanom, agresivnom i primitivnom – manjinom.

Laži i prijevare previše su brojne da se ovdje sve nabroje; za to će trebati debela knjiga. U odnosu na referendum o definiciji braka važno je navesti dvije jer se izravno odnose na pravo i zakone, a krše ih ljudi koji su danas u Hrvatskoj izabrani i plaćeni da čuvaju upravo pravo i zakon.

Prva je da je brak temeljno ljudsko pravo. Ne, brak nije ni temeljno niti specifično ljudsko pravo, nego je on biološka nužnost održanja ljudske vrste. Pravni dokaz da brak nije ljudsko pravo dvije su presude Europskoga suda za ljudska prava. Jedna se odnosi na tužbu dviju hrvatskih udruga osoba koje tjelesno opće s istim spolom – protiv svoje vlastite države, da im nije dala da stupaju u brak. Izgubile su, ali o tomu šute, što je podlost, pa i laganje.

Dvije laži

Isto vrijedi za one koji tvrde da referendumsko pitanje ugrožava ljudska prava tih i takvih manjina. Nije bez vruga to što SDP nije podržao inicijativu da Ustavni sud ocijeni je li referendumsko

pitanje **Zakon** Hrvatski Zakon o suzbijanju diskriminacije izričito određuje da se 'pogodovanje braku' ne smatra diskriminacijom: 'ne smatra se diskriminacijom (...) stavljanje u nepovoljniji položaj (građana, napomena M. M.) pri uređivanju prava i obveza iz obiteljskoga odnosa kada je to određeno zakonom, a osobito u cilju zaštite prava i interesa djece, što mora biti opravdano legitimnom svrhom, zaštitom javnoga morala, kao i pogodovanju braka u skladu s odredbama Obiteljskog zakona.' protuustavno! SDP to nije napravio zbog svoje demokratičnosti ili poštovanja prema ljudima i znanosti, nego zato što – zna odgovor. (A odgovor je da pravo na brak nije ljudsko pravo.)

Druga je laž još gora jer se odnosi na ignoriranje postojećega hrvatskoga zakona, i to upravo zakona koji je donesen da spriječi diskriminaciju. Naime, hrvatski Zakon o suzbijanju diskriminacije (usvojen je 9. srpnja 2008.), u poglavlju 'Zabrana diskriminacije i iznimke od zabrane diskriminacije' u Članku 9 (Točka 10) izričito određuje da se 'pogodovanje braku' ne smatra diskriminacijom: 'ne smatra se diskriminacijom (...) stavljanje u nepovoljniji položaj (građana, napomena M. M.) pri uređivanju prava i obveza iz obiteljskoga odnosa kada je to određeno zakonom, a osobito u cilju zaštite prava i interesa djece, što mora biti opravdano legitimnom svrhom, zaštitom javnoga morala, kao i pogodovanju braka u skladu s odredbama Obiteljskog zakona.'

Vjerujem da me zbog ovoga pisanja ne smiju ubiti, uzaptiti, pa čak ni tužiti... iako me potonje dosta privlači. No ta je čežnja đavoljega podrijetla. Mnogo je toga đavoljega podrijetla.

Zar nije tužno stanje u koje smo dospjeli? Tužan sam i što sam ovo morao napisati. Ljudi, što ćemo? Ostaje nam ili rat ili pomirenje. Hajd'mo se pomiriti. Iako nije lako, pomirenje je lijepo i bogougodno. Volio bih da vam to mogu objasniti. Volio bih da vas mogu zagrliti, da se možemo zajedno smijati. I jedni drugima i sami sebi. Bez mržnje, bez taštine, bez Sotone.

Dr. Matko Marušić